

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

Qvomodo Fazambvrvs Nangoiæ intellexerit captiuos non longe abesse.
Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

perterrefactus, sceleratos conatus suos inhibuit, eosque in religione, qua vellēt, viuere permisit. Post hęc Leo de omnibus nostros reddidit certiores, petens pro similibus certaminibus Rosaria, imagines, calculos benedictos, aliaque arma spiritualia. Sed satis sit nunc de hac materia.

QVOMODO FAZAMBVRVS

*Nangoia intellexerit captiuos non
longe abesse.*

CAP. XII.

Postremo die Ianuarij, cum captiui peruenissent Facatam, humanitate consueta recepti sunt à gentilibus, quibus magno exemplo fuerunt. Quidam eius loci Christiani eos inuisere, & sancta monita ab eis retulerunt. Paulus frater, uti totum iter consumsit prædicando militibus & alijs; sic noctis partem, qua hæsit Facatæ, in eodē labore impendit. Interea nuncius ad Facamburum affertur, captiuos breui adfuturos, simulq; ei offeruntur parētes Regis litteræ, quibus mandabatur ut sine cunctatione eos deduceret Nangasacum. Itaque subito cursorem destinavit ad Vicegubernatorē Nangasacanū moniturū, ut quinquaginta cruces pro reis paratas haberet, breui enim aduolatu. Dicitur non potest, quanta obmurmuratio inter Lusitanos & Iaponios orta sit, post audita hęc noua: numerus quoq; cruciū varias cogitationes peperit, cum longe maior esset, quam captiuorum. Quantum autē desiderium, quamque diuturnus ardor obortus fuerit in populo, quod

quod tam gloriosa occumbendi conditio contigisset, res fuit admiratione dignissima: nam neq; intra ædes, neque publice per vias de alia re sermo haberi videbatur, quam de hac. Neque facile est omnia narrando persequi, quæ particulatim accidere: vnum tantum, alterum ué attingam, unde coniectura fiat de reliquis.

Qua nocte Nangasacum perlatum est mandatum de parandis tot patibulis crucis, primarius quidam vir cum vxore sua hac illacque discurrebat, parans se ad martyrium. Decumbebant in eodem cubiculo duo ipsorum filij, alter quinquennis vel sexennis, alter undecim annorum. Hic maior, audito strepitu exiliens è lecto, cursu contendit ad Patrem, sciscitaturus quid rerum ageretur: re breuiter cognita, mox percontari pergit. Vobisné, inquit, pater mi moriendum? Cum pater subijceret: Omnino. O, inquit adolescentulus, quanto exulto gaudio? sic enim & mihi licebit vos sequi. Deinde digito demonstrans fraterculum dormientem. Quid vero, inquit, illo fiet? Respondit parens. Nobiscum vna erit martyr. Tum iuenculus. Iam duplicatum sentio gaudium, quandoquidem omnes simul ab hoc mundo immigrabimus in coelum.

A quodam alio puero quinquenni in principe domo Nangacensi quidam ex Patribus nostris percontatus est, quandoquidem iam venirent gentiles, ut ex regis voluntate interimant Christianos, quid respondere cogitet, si rogatus fuerit, an Sacramentum baptismatis suscepit? Respondebo, inquit puer, me esse Christianum. Sed si, subiecit Pater, eam ob rem reuelint occidere, quid facies? Respondit, præparabo me ad mortem. Ad quo modo? inquit Pater. Respondit

spondit puer, cum admiranda animi fortitudine, manantibus inter verba lachrymis. Usque ad mortem implorabo Iesu misericordiam. Atque hoc satis sit, ad indicandum horum Christianorum feruorem.

Iam, ut ad captiuos redeamus: Calendis Februarij discessum est Facata: & ventum est in locum, dictum Carazu, tribus leucis distantem Nangoia, vbi Fazamburus cum satellitibus eos præstolabatur. Qui pro amicitia veteri salutans Paulum fratrem nostrum, eius casum miseratus est. At Paulus. Mori, inquit, pro lege diuina, & doctrina cœlesti hominibus tradita, non est commiserationis materia. Vnam tantum rem à te contendo, quantis queo precibus, ut Nangasaci breue mihi tempus cōfitendi & communicandi ante mortem indulgeatur. Idem petierunt P. Franciscani. Omnia omnib⁹ promisit Fazamburus, sed promissa non præstitit, ut postea liquebit. Accedens deinde ad Ludouicum, de quo supra egimus, videns eum in tam tenera ætate constitutum, dixit: Vita tua in meo arbitrio est & potestate; si mihi seruire velis, te liberabo. Respondit Ludouicus. De me nihil statuo: id faciam quod visum fuerit Fratri Petro. Qui respondit. Acciperet conditionem, modo Christiano ei esse liceat. Non, inquit, Fazamburus, fides Christiana ab eo deferenda erit. Tum Ludouicus. Hac conditione, respondit, non cupio viuere, quia pro hac vita misera & momentanea facerem iacturam beatæ & æternæ.

Progressi denique longius, ingressi sunt regnum Figen, & peruenerunt ad locum dictum Zucasachi, vnde sequenti mane discesserunt. Et quia in singulas horas videbant se viciniore mortui maluerunt reliquum iter pedites in magno frigore, licet itineris incom-

commodis fracti, conficere usque Sononchum, quod est in ditione Omurandoni; & Nangasacho octo vel nouem abest leucis.

*QVID SONONCHI ACCIDERIT, ET
de reliquo itinere usq; ad locum supplicij.*

C A P. XIII.

D quartum Februarij sub meridie Sinonchum appulere captiui, eodemq; tempore præsto ibi fuere duo è Societate Patres, Franciscus Pafius, & Ioannes Rodriguez à Viceprovinciali missi, vt sanctum hunc cœtum Sacramentis confessionis & sacrae Synaxeos munirent. Sed quia iam Fazamburus præcesserat, & ilico discedendū erat, non potuit eorū voluntati fieri satis: sic prorsus, vt P. Rodriguez pro se vix à satellitibus obtinere potuerit, vt eos saluaret & amplecteretur. Incredibilis vtrinque extitit consolatio, nec vacua lacrymis mutui amoris, dum in conspectū prodijt dictus Pater: qui omnibus nomine P. Viceprovincialis peramanter cōsalutatis, verbis ad tempus accommodatis egregiè ad gloriosum certamē eos animauit; & sub finem addidit, se venisse, vt eis dicto sacro Missæ, diuinū Christi corpus porrigeret; sed iam non posse, q; maturandus sit discessus: atq; idcirco se Nangasachi cōpensaturū pro eorū cōsolatione, quantū posset. Paulus frater complexus Patrem voce submissa respondit, plurimum se cōfidere in misericordia diuina per hanc persecutionē Ecclesiam in Iaponia magnū incrementū sumpturā. Cuius rei hoc haberet argumentū, quod in ipsis persecutionis foribus, dum gentilibus maximè erat respuenda Christi